

Lasketteluvamma täysin parantunut **Skiing injury completely healed**

Christian Science Sentinel, Vuosikerta 108, Numero 1

Lähtiessäni ystäväni kanssa laskettelemaan minua pelotti, koska olin ollut vain kerran aikaisemmin mäessä. Siksi rukoilin koko ajan.

Olin laskenut ensimmäisen rinteän melkein alas asti kun maasto yhtäkkiä muuttui jyrkemmäksi. Vauhtini kiihtyi nopeasti enkä kyennyt hallitsemaan suuntaani. Näytti siltä, että vain puut, joita kohti olin syöksymässä, voisivat minut pysähdyttää.

Olen kiitollinen siitä, etten osunut niihin. Mutta kaatuessani kuulin kaksi voimakasta paukahdusta säärestäni. Kierin rinnettä alaspäin, kunnes lopulta päädyin selälleni.

Tulin hyvin tietoiseksi kauniista taivaasta yläpuolellani.

Yritin ensin huutaa apua, koska en pystynyt nousemaan istuma-asentoon omin voimin. Tajusin kuitenkin pian, että ystäväni oli kaukana edelläni eikä ehkä ollut tietoinen tilanteestani. Tunnustan itkeneeni hiukan, mutta siinä maatessani tulin hyvin tietoiseksi kauniista taivaasta yläpuolellani ja näkökulmasta, joka minulla nyt yhtäkkiä oli siihen.

Mieleeni juolahti eräs ajatus, joka lievensi pelkoani. Kristillisen Tieteen praktikko oli jakanut kanssani tämän idean muutama viikko aikaisemmin, kun olin kertonut hänelle eräästä toisesta ongelmasta.

Hän oli sanonut, että asian ydin oli, että uskoin olevani erossa Jumalasta. Kuultuani hänen sanansa en oikeastaan pystynyt silloin hahmottamaan, millä tavalla tuo ajatus koski minua, mutta se sopi todella täydellisesti tämänhetkiseen tilanteeseeni. Jo ennen kuin olin pyytänyt parantavaa ajatusta, tarpeeni oli täytetty.

Kaikki toivomani apu oli jo paikalla.

Tämä ajatus lämmitti ja rauhoitti minua. Uskokaa tai älkää, mutta aloin todella tuntea iloa. Tiesin sillä hetkellä, etten ollut vailla apua, koska en ollut erossa Jumalasta, kuten Tiede ja terveys -kirjassa sanotaan: "Mieli (Jumala) ei ole avuton" (s. 191). Tiesin siis, että riippumatta siitä, kuuliko joku minua vai ei, kaikki toivomani apu oli jo paikalla.

Onnistuin nousemaan istuma-asentoon ja minusta tuntui, että olisin voinut viipyä tuolla vuorella ikuisesti, tunsin niin suurta rauhaa. Ennen pitkää kuitenkin ystäväni tuli takaisin mukanaan ihmisiä, jotka pystyivät tuomaan minut paareilla alas.

He veivät minut lomahotelliin ja laittoivat tuen jalkaan. He sanoivat olevansa huolissaan minusta ja nähneensä monia vastaavanlaisia tapauksia aikaisemmin ja että tarvitsisin välittömästi lääketieteellistä hoitoa. Ystävänikin kehotti minua menemään ensiapuasemalle, joten suostuin siihen.

Tiesin, kuka oli todellinen lääkäri.

Sen perusteella mitä olin oppinut Kristillisestä Tieteestä, tiesin kuitenkin, että olisipa diagnoosi mikä tahansa, minun ei tarvitsisi hyväksyä sitä. Tiesin, kuka oli todellinen lääkäri – Jumala.

Lääkärin diagnoosin mukaan polveni eturistiside oli poikki ja takimmainen ristiside repeytynyt. Hän kehotti minua kääntymään tuki- ja liikuntaelinten kirurgin puoleen ja sanoi minulla olevan vain kaksi vaihtoehtoa: joko mennä leikkaukseen tai olla kuntoutuksessa useita kuukausia tai ehkä pitempäänkin. Kummassakaan tapauksessa jalastani ei tulisi koskaan täysin liikkuvaa eikä polvestani entisen veroista ja itsestään se ei voisi parantua kunnolla.

Palasin työhön kainalosauvoilla nilkuttaen. Rukoiltuani lyhyen aikaa Kristillisen Tieteen praktikon kanssa ja paranemiseni edistyessä ajattelin, että minun olisi parasta palata vanhempieni kotiin.

Ensimmäisen siellä viettämäni viikon aikana sain tarpeekseni kainalosauvojen käyttämisestä. Päivittäisen rukouksen ja perheeni rakkauden ja tuen vahvistamina tunsin olevani vapaa luopumaan kainalosauvoista ja poistin lastan jalastani siitä huolimatta, että minun oli vielä vaikea liikkua omin voimin.

Rukoilin joka askeleella.

Päätin nojata yksinomaan ja jatkuvasti Jumalaan. Rukoilin joka askeleella. En muista kaikkia käyttämiäni tekstin kohtia Raamatusta ja Tiede ja terveydestä, mutta tutkin raamatunopiskelutekstejä Kristillisen Tieteen Neljännesvuosijulkaisusta joka päivä, ja ne antoivat minulle uutta ymmärrystä. Luin myös Tiede ja terveyden ensimmäisen kerran alusta loppuun.

Muistan kuitenkin erään tärkeän Raamatun kertomuksen, johon saatoin helposti samastua. Se oli kertomus Jaakobista, joka paini enkelin kanssa (ks. 1. Moos. 32:25-31). Eräässä sen kohdassa sanotaan: "Vain Jaakob itse jäi toiselle rannalle." ja "Jaakob sanoi: 'En päästä sinua [enkeliä], ellet siunaa minua.'"

Mary Baker Eddyn tulkinta tästä kertomuksesta Tiede ja terveydessä (ks. ss. 308-309) selkeytti minulle vielä paremmin kertomuksen todellista merkitystä ja myös sitä, mitä itse koin. Minusta tuntui aivan samalta kuin Jaakobista!

Päätin, etten luovuttaisi - en lakkaisi rukoilemasta – ennen kuin näkisin täyden ratkaisun. Äidilläni oli tapana sanoa: "Aloin vastustaa erhettä". En nojannut inhimilliseen

tahdonvoimaan vaan tietoon, että voitto olisi Jumalan ja että minulla oli täysi oikeus - kuten meillä kaikilla - kuvastaa kaiken pahan voittamista, vammat mukaan lukien.

Tiesin, että voitto olisi Jumalan.

Päivästä toiseen ja hetkestä hetkeen käännyn lakkaamatta Jumalan puoleen kuunnellakseni Häntä ja vakuuttukseni siitä, että Hänen rakastettuna ja hyvin suunniteltuna ideanaan en voinut olla hetkeäkään vailla Hänen huolenpitoaan enkä erossa Hänestä. Ennen kuin kuukausi oli kulunut lasketteluonnettomuudesta, olin täysin toipunut ilman mitään lääketieteellistä apua.

Pian paranemiseni jälkeen kuulin ensi kerran, että isänikin oli parantunut samoin diagnosoidusta vammasta Kristillisen Tieteen avulla vuosia sitten. Paranemisestani on kulunut noin neljä vuotta ja olen pystynyt käyttämään jalkaani täydellisesti. Kävelen, juoksen ja teen kaikkia normaaleja asioita, joita ennenkin tein.

Jennifer Wilmer, Stanton, Michigan, USA